

³³"Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcseről lehet megismerni a fát. ³⁴Viperák fajzata! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. ³⁵A jó ember jó kincséből hoz elő jót, a gonosz ember gonosz kincséből hoz elő gonoszt. ³⁶De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: ³⁷mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged."

Kedves Testvéreim!

Néhány évvel ezelőtt Tunéziában járhattunk. A Szahara északi részén elmentünk egy sivatagi városkába, ahol egy oázisba, egy igazi gyümölcsös kertbe kalauzoltak el bennünket. Döbbenetes volt, ahogy a buszon ültünk és kilométereken át homokbuckákat, apró kavicsos talajt, legfeljebb egy-két kórót láttunk aztán beértünk egy városba, ahol a homok keresztlépcsője a főutat, és végül elérkeztünk az oázishoz.

A fák árnyékában megnéztük, hogyan szedik a fügét, és meghallgattuk, hogy milyen kincs a víz ezen a tájon. Ennek az oázisnak minden centimétere ki volt használva. Datolya, banán, gránátalma, füge. Minden fa termett. Nem volt rossz fa ebben a kertben, mert nem volt hely a rossz gyümölcsöt termő fának. Azokat kivágták. Viszont a jó gyümölcsök nem csupán az oázis gazdájának asztalára kerülnek innen, hanem akár ide hozzánk is eljutnak, mert messze földön híresek.

Jézus mai alapigénkben valami ilyesmiről beszél, amikor azt mondja, hogy „gyümölcseről lehet megismerni a fát”. Egy másik történetben szemlélteti is ezt, amikor elszárit egy fügefát, mert nem talált rajta gyümölcsöt.

"Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is."

Jézus amikor tanított, nem kezdett hosszas filozófiai eszme-futtatásokba. Nem is erkölcsöt oktató, hanem teljesen egyszerű hétköznapi példákkal szemléltette mondanivalóját, úgy, hogy azt bárki értse. Nem is igazán kell magyarázni ezt a mondatot, hiszen nincsen benne semmi bonyolult: jó fa – jó gyümölcs, rossz fa, rossz gyümölcs.

De miért is mondja ezt Jézus? Mik az előzmények? Jézus meggyógyít egy vak és néma megszállottat, mire a sokaság kérdezgetni kezd, hogy: „Csak nem ez a Dávid Fia?” – azaz a várva várt messiás? Erre a farizeusok közlik, hogy Belzebubnak az ördögök fejedelmének segítségével gyógyít. Jézus válaszul a következőket mondja: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával. ²⁰Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa? ... ³⁰Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem velem gyűjt, tékozol.” Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg.

Ezután beszél Jézus a jó és a rossz fáról, magyarázva azt mit is ért a Lélek káromlása:

Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

A Lélek káromlása tehát az, ha eldobjuk magunktól az Isten felénk áradó szeretetét. Viszont ez már azt gondolom magyarázatra szorul.

Hadd hívjam segítségül Jézus egy másik példáját, amelyet Jánosnál olvashatunk:

¹"Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. ²Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. ³Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. ⁴Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. ⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. ⁶Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. ⁷Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.

Visszatérve alapigénkhez: egy fa, akkor tud jó gyümölcsöt teremni, ha jó, egészséges maga a fa is. De mitől lesz a fa egészséges, attól, hogy bele van oltva abba a fába, amiről tudjuk, hogy jó. Jó fa, akkor terem jó gyümölcsöt, ha törődik vele a gazda.

Mai alapigénk tehát három kérdést vet fel:

A fa, az ág és a termés kérdését.

Jézus azt mondja én vagyok a szőlőtő - vagy mondhatjuk, hogy ő a fa törzse. Milyen a hozzá való viszonyom? Kicsoda a számomra Jézus?

Ez az a kérdés, amit ma sokan szeretnek kikerülni. Beszélünk a gazdáról. Ma már nem tabu Istenről beszélni. Isten a teremtő. Mert kell lennie valaminek felettünk, bennünk, közöttünk ami magyarázatot ad néhány kérdésre, amelyek nem tartoznak bele az emberi logikába. Gondoljunk csak arra, amikor valamilyen nagyobb katasztrófa történik a világban, vagy környezetünkben, akkor a nem hívő emberek, egyből megtalálják a hívőket és felteszik a kérdést: „és ezt hogyan engedhette meg Isten?” A kérdésben pedig benne van, hogy Isten engedte meg, tehát ez nem lehet véletlen, ebben valami szándékosság van, ez valami felsőbb akarat műve.

Vagy éppen ma éjszaka is volt vihar és volt mennydörgés. Amit mindenki így hív. De vajon tényleg a menny dörgött? Vagy tényleg ítélet időnek hívjuk azt, amikor Kelet-India felé óriásciklon száguld?

Nagyon sok, általánosan használt fogalmunk kapcsolódik Istenhez, és gyakran ezek az ítélet képéhez társulnak. De miért a negatív képek maradnak meg Istennel kapcsolatban? Azt gondolom, azért, mert a jót azt természetesnek vesszük.

A gyermekvárás kilenc hónapja alatt az anyukák valóban sokszor érzik terhesnek ezt az egyébként áldott időszakot. Akkor most terhesség vagy gyermekáldás? Sokáig harcosa voltam annak, hogy kerüljük a terhesség szót. Ma már én is használom. Miért? Azért mert jól rávilágít arra, hogy honnan jövünk, mi az alap állapotunk: „Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szüled gyermeked...” Ez az Istentől való elszakadottságunk eredménye. Mert bár tudjuk, hogy ő van, de inkább elbújunk előle. Nem keressük a tekintetét, mert az vádol, mert az elítél.

Isten ítélete valóságos fenyegetés az emberen. És nem véletlen, hogy éppen az előbb említett fogalmak kapcsolódnak hozzá mindennapi szóhasználatunkban.

DE, és mindig van de. De Isten – a szőlősgazda – beleültette ebbe a világba egyszülött fiát. Az ítéletet rajta végezték el. Az ő tökéletesen termő ágait vágják le, azért, hogy az ítélet következményeit elvigye. És nem maradt más, csak a törzs, amibe a gazda beleolt bennünket. Csakhogy ehhez előbb nekünk is meg kell halnunk. Ki kell vágatnunk.

Az fák oltásával kapcsolatban a következőket olvastam: „A jó Oltás feltétele az egészséges, jól fejlett alany és oltóvessző. Az időpont akkor megfelelő, amikor a kambialis réteg intenzív működésben (nedvképzésben) van.” Két dolog: nem csupán az alanynak, tehát a törzsnek, a tőnek kell fejlettnnek, tökéletesnek lennie, hanem ugyanez igaz az oldó vesszőre is, a másik pedig, hogy intenzív működés szükséges. Vagy, hogy lefordítsam: Az alany Jézus, akibe akkor olt be minket a mennyei Atya, ha mi azt szeretnénk. Nem kényszeroltás ez. Isten türelmes gazda, aki várja azt, hogy észrevegyük az a kereszt alakú fatörzs ránk vár. És kérjük őt, hogy oltson bele bennünket.

Bár sokszor úgy érezzük, hogy sivatagos, aszályos, szikkadt a környezetünk, de Isten kertje nem a Szaharában van. Ő várja, hogy eljussunk hozzá.

És ha már beleoltott minket abba a szárba, akkor itt a gyümölcstermés ideje.

Mert gyümölcseről lehet megismerni a fát.

Vajon minket a templomba járókat, azokat, akik Jézust Úrnak, megváltónak, életünk szabadítójának tudjuk, megismernek-e.

A héten többször is felolvastam bibliaórákon egy résztét a 2. században a keresztyénekről megfogalmazott egy levélnek, amelyben leírja valaki, hogy a keresztyének bár benne élnek a társadalomban, mégis vannak dolgok, amelyek megkülönböztetik őket a társadalomtól. Benne élnek, de nem vesznek részt mindenben, amit a közösség kínál.

Középiskolában történt, hogy egy napon valamilyen okból, talán hóakadály miatt az osztály több mint fele nem jelent meg az iskolában. Mi, akik ott voltunk ezért azt gondoltuk, hogy nem lesz tanítás, ezért elindultunk haza. Hogy ki volt a felbujtó már nem tudom, mindenesetre mindenki benne volt, bár azért érzetük, hogy nem biztos, hogy jól van ez így, mert ugye a többi osztályban is hasonló volt a helyzet, de ők maradtak. Persze másnap mindenki megkapta a maga beírását.

Keresztyénként sokszor megtapasztalja ezt az ember. Elindulunk a csordaszellemmel, megyünk a társadalom a környezetünk után. Azután azon vesszük észre magunkat, hogy nincsenek gyümölcsök.

Jézus ma egy nagyon egyszerű tesztre hív bennünket...

Más-e a mi beszédünk, mint a világé, a környezetünké? Vagy asszimilálódtunk már annyira, hogy ne lehessen észrevenni, hogy mi keresztyének vagyunk?

³⁶*De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: ³⁷mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.*

Néha Danin észreveszem, hogy hogyan is beszélünk otthon. Ő átveszi a kifejezéseket, és jó tükröt állít elénk. Az embernek oda kell figyelni. Amivel tele van a szív azt szólja a száj. Vajon a mi szívünk az enyém és a tied mivel van tele.

Gyakran veszem észre magamon, hogy panaszkodom. Mert van mire, mert a hittan oktatás nem úgy működik, mert van olyan nap, hogy nem is látom a gyerekeimet, mert mikor elmegyek, még alszanak, mire hazaérek már alszanak. Sokszor elégedetlen vagyok. És néha eszembe jut, hogy nem jó a kiindulási alapom. Hogy azokat a dolgokat, amelyekért hálás lehetnék, nem szedem ugyanígy csokorba. És felteszem magamnak a kérdést – igen én a lelkész, aki minden nap foglalkozom az Isten igéjével – vajon tényleg foglalkozom vele. Minden nap tartok egy-két áhítatot, vajon ezek nekem is szólnak?

Év elején előhozakodtam vele, hogy napunk egy százalékát 12 percet fordítsunk Isten igéjére. Nem tudom ki meddig jutott ebben. Nagyon fontos, de lassan emelni kell az adagot.

A héten kiderült, hogy a szervezetem rászokott a gyógyszerre, amit szednem kell. Növelni kell az adagot. Isten igéjére is rá lehet szokni, növelni kell az adagot, de legalábbis az intenzitást. Októbert a reformáció hónapjának is nevezik. A reformáció fontosnak tartotta az ígéhez való visszatérést.

Legyen a szívünk tele Isten Igéjével, hogy aztán ezt tudja szólni a száj is. Mert nem elég jól termő ágként beleoltva lenni a törzsbe, hanem szükséges az, hogy terjedjen a híre a mi gyümölcstermő életünknek. Ehhez pedig minőséget kell produkálni. Egyedül ez nem meg, de Jézussal, a Mennyei Atya gondoskodása alatt sikerülhet.

A tunéziai oázisok datolyája a sivatagban nő, rengeteg munka van vele. Mi pedig csak bemegyünk a boltba, megvesszük és elfogyasztjuk. Adja Isten, hogy így fogyaszthassák az emberek a mi gyümölcseinket is.